

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 5

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 5", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi5-txt-shoot-idbb57fc5c-9de2-4b23-b9c4-a61e999a5d52.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Vi ere Alle Christne - uden engang at have Anelse om, hvad Christendom er.

Lad mig belyse dette blot fra eet eneste Punkt.

Naar Christendommen fordrer, at man skal elske sin Fjende, da kunde man i en vis Betydning sige, at det har den god Grund til at fordrer; thi Gud vil jo være elsket, og Gud er just, blot menneskelig talt, Menneskets frygteligste Fjende, Din Døds-Fjende: han vil jo, Du skal døe, afdøe, han hader just Det, hvori Du naturligt har Dit Liv, hvorved Du hænger med hele Din Livslyst.

De Mennesker, der slet ikke indlade sig med Gud, de nyde nu - frygtelig Ironie! - det Gode, at dem plager Gud ikke i dette Liv. Nei, det er kun dem han elsker, dem som indlade sig med ham, hvis Døds-Fjende han, blot menneskelig talt, maa siges at være - dog af Kjerlighed.

Men han er Din Døds-Fjende; han, Kjerligheden, han vil af Kjerlighed til Dig være elsket af Dig: dette betyder, at Du maa døe, afdøe, ellers kan Du ikke elske ham.

Saa sidder han da, allestedsnærværende og alvidende som han er, og passer paa Dig, veed end det Mindste der foregaaer i Dig - det veed han, Din Døds-Fjende! Vogt Dig for at ønske Noget, vogt Dig for at frygte Noget; thi hvad Du ønsker, opfyldes ikke, men snarere det Modsatte, og hvad Du frygter, og jo mere, jo snarere kommer det over Dig. Thi han elsker Dig, og han vil være elsket af Dig, begge Dele af Kjerlighed; men saasnart der er Noget, Du ønsker, saa tænker Du ikke paa ham, ligesom naar der er Noget Du frygter; eller hvis Du bringer ham i Forbindelse med Din Ønsken og Frygten, saa tænker Du jo altsaa ikke paa ham i og for sig selv, det er, Du elsker ham ikke - og han vil være elsket, vil det af Kjerlighed.

Tag et Exempel. En Prophet - tænk nu først, hvad det vil sige at være Prophet, hvor anstrengt og offret en saadan Mands Liv er med Afkald omtrent paa Alt, hvad ellers vi Mennesker tillægge Værd. Tænk saa paa Propheten Jonas! En saadan i Guds Tjeneste anstrengt og plaget Mand, han har det beskedne Ønske, at hvile en Smule under Skyggen af et Træ. Han finder dette Træ, Skyggen, Hvilen i denne Skygge under dette Træ; det gjør ham saa godt, at han formodentlig har *ønsket*, at maatte beholde denne Vederqvægelse, *frygtet*, at den skulde tages fra ham - truffet, strax fæster Gud den Almægtige sin Opmærksomhed paa dette Træ, en Orm beordres til at undergrave dets Rod.

Saa forfærdelig, blot menneskelig talt, er Gud i sin Kjerlighed, saa forfærdeligt, blot menneskelig talt, er det at blive elsket af Gud og at elske Gud, Undersætningen i den Sætning: Gud er Kjerlighed, er: han er Din Døds-Fjende.

- - - og saa lege vi den Leeg, at vi Alle ere Christne, Alle elske Gud, medens Menneskene nutildags ved at Gud er Kjerlighed og ved det at elske Gud ikke forstaae Andet end det sirupsvamle Slikkerie, som Løgnens Sandhedsvidner handle med.

* *
*

Antaget, at der ingen Gud er til, ingen Evighed, intet Regnskab, er den officielle Christendom en ganske charmant og smagfuld Opfindelse i Retning af paa en fornuftig Maade at gjøre dette Liv saa nydelsesrigt som muligt, nydelsesrigere end Hedningen kunde have det. Thi hvad der bestandigt pinte den nydende Hedning, var, som bekendt, dette med Evigheden; men dette med Evigheden har den officielle Christendom faaet vendt saaledes, at just Evigheden er for ret at give os Smag paa og Lyst til at glædes ved og nyde dette Liv.

Som hvis en af de Componister, der componere Variationer, af en Satz eller to i en Sørgemarche havde taget Anledning til frit digterisk at componere en feiende Gallop: saaledes har den officielle Christendom af nogle Sætninger i det nye Testamente (denne Lære om Kors og Qval og Rædsel og Skælven for Evigheden o. s. v.) taget Anledning til frit digterisk at componere en nydelig Idyl med Børne-Avlen og Hopsasa, hvor Alt er saa gladeligt, saa gladeligt, saa gladeligt, hvor Præsten (en Slags gudelig Stats-Musicant) lader, for Penge, Christendommen - denne Lære om at afdøe - gjøre Musik ved Bryllupper og Barsler, kort hvor Alt er Fryd og Gammen i denne - efter Christendommens Lære Jammerdal og Straffe-Anstalt - denne herlige Verden, der dog kun er - ja ifølge det nye Testamente er den Prøvens Tid forholdende sig til Regnskab og Dom - en Forsmag paa den endnu langt frydeligere Evighed, Præsten indestaaer de Familier for, som ved deres Forhold mod ham have viist Sands for det Evige.